

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **I. T.**, zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Novákovou, se sídlem Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1038/20, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2019, č. j. 43 Az 10/2017-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Barboře Novákové **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4.114 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2017, č. j. OAM-247/ZA-K06-ZA08-2017, neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce se narodil na území Rakouské republiky dne 2. 1. 2017, žádost o udělení mezinárodní ochrany za něj v České republice podala jeho matka, která ji odůvodnila sloučením rodiny. Při pohovoru uvedla, že důvody žádosti v případě žalobce jsou stejné jako u jeho rodičů a staršího bratra, tedy obavy z jistého politika v Gruzii, s nímž měli potíže před svým odchodem. Matka žalobce byla fyzicky napadena a má psychické problémy. V zemi původu zůstal pouze její otec (dědeček žalobce), který odmítá odejít a chce bojovat. K žádosti byly přiloženy internetové články o dvou gruzínských podnikatelích, kteří vyhrožují a ubližují dalším lidem, jeden z nich je v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody za zbití policisty. Rodina matky žalobce na tohoto podnikatele dříve podala žalobu, ale řízení bylo po jejich odchodu z Gruzie zastaveno; v současnosti probíhá nový proces.

[3] Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobce z důvodu svého věku a s ohledem na skutečnost, že v Gruzii nikdy nebyl, nemůže být ve vlasti pronásledován pro uplatňování

politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a ze stejného důvodu nemůže mít ani strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) tohoto zákona. Dodal, že za určitých okolností může hrozba pronásledování (případně vážné újmy), které je vystaven rodinný příslušník žadatele, založit právo na udělení mezinárodní ochrany i tomuto žadateli, u žalobce však taková situace nenastala. Žalobce odvozuje své obavy z pronásledování (§ 12 zákona o azylu) a z nebezpečí vážné újmy (§ 14a zákona o azylu) výhradně od situace své matky a dědečka, jejich azylovým příběhem se však již žalovaný zabýval v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu rodičů žalobce a jeho staršího sourozence, nezjistil však, že by podmínky udělení mezinárodní ochrany splňovali. Pokud by bylo jejich žádosti vyhověno, měl by žalobce právo na udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny (§ 13 a 14b zákona o azylu).

[4] Žalovaný nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, pokud v případě žalobce odkázal na svá rozhodnutí ve věci rodičů a bratra žalobce. Tato rozhodnutí nadto již v době rozhodování žalovaného obstála v soudním přezkumu u tohoto krajského soudu (rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 32 Az 32/2016-39 a č. j. 33 Az 33/2016-35). Kasační stížnosti proti těmto rozsudkům pak odmítl Nejvyšší správní soud usneseními ze dne 21. 3. 2018, č. j. 5 Azs 236/2017-38, a č. j. 6 Azs 271/2017-45; v případě žalobce tedy není důvodu se od závěrů již dříve vyslovených odchýlit.

[5] Závěrem krajský soud konstatoval, že žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu splňují podmínky, které na ně klade judikatura kasačního soudu, a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ačkoli z jedné z těchto zpráv vyplývá, že některé procesy s bývalými gruzínskými funkcionáři vyvolávají otázky o selektivním výkonu spravedlnosti a politicky motivovaném pronásledování, nebylo zjištěno, že by rodina žalobce takovému pronásledování (či nebezpečí vážné újmy) byla vystavena. Samotná obecně špatná situace v zemi původu žadatele pro shledání existence reálného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu nestačí.

[6] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel má za to, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru ohledně nesplnění podmínek pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť se neúplně a nedostatečně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými v žalobě. Ačkoli na tento druh mezinárodní ochrany není právní nárok a posouzení splnění podmínek závisí na správním uvážení, nelze při rozhodování připustit libovůli správního orgánu. Žalovaný je povinen dodržovat zásady správního řízení a rozhodovat v kontextu základních práv a svobod, které je třeba bezvýhradně dodržovat. Tyto skutečnosti krajský soud nevzal v úvahu.

[8] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nezdůvodnil, z jakých konkrétních podkladů žalovaného dovodil, že stěžovateli, respektive jeho rodinným příslušníkům, nehrozí nebezpečí vážné újmy, a že se tedy může ubránit bití, mučení a jinému nelidskému zacházení tím, že se obrátí na gruzínské státní orgány. Již z řízení o žádosti matky stěžovatele vyplývá, že byla vystavena fyzickému útoku motivovanému politickými důvody a že existuje reálná obava, že se může útok po návratu rodiny do Gruzie opakovat. Tyto důvody představují zásadní pochybení krajského soudu ve výkladu hmotného a procesního práva, jež měly nepříznivý dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. S ohledem na to by jeho kasační stížnost měla být připuštěna k meritornímu přezkumu.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém názoru, že se důkladně zabýval všemi skutečnostmi a doloženými materiály; vycházel z podkladů opatřených v řízení o žádosti

pokračování

rodičů stěžovatele, z informací o politické a bezpečnostní situaci a zpráv o stavu dodržování lidských práv v zemi původu. Matka stěžovatele v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí nenavrhl doplnění těchto informací a neuplatnila žádné námitky. Poté, co shledal, že stěžovatel nesplňuje podmínky udělení azylu, žalovaný posoudil, zda nejsou dány podmínky udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z výpovědi zákonné zástupkyně, doložených materiálů a informací však důvody pro přiznání této formy mezinárodní ochrany nevyplývaly.

[10] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[11] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[12] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, *„přesabem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesabem vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

[13] V projednávané věci nenalezl Nejvyšší správní soud žádnou právní otázku, k níž by považoval za nutné vyjádřit se v rámci sjednocování judikatury. Stěžovatelem uváděné *„zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele“* sice může být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, tento důvod je však vyhrazen jen pro zjevné excesy a natolik hrubá pochybení v postupu či v rozhodnutí krajského soudu, že jejich ignorace by vážně zasahovala do práva na spravedlivý proces (viz usnesení tohoto soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 Azs 189/2016-19). K takovým pochybením v projednávané věci evidentně nedošlo. Krajský soud ve věci postupoval standardně, v rozsudku srozumitelně vysvětlil, proč nepovažuje podanou žalobu za důvodnou a nepominul také žádnou z podstatných námitek uplatněných stěžovatelem. To, že vyhodnotil důkazy jinak, než by si stěžovatel (respektive jeho zástupci) představoval, samo o sobě žádnou vadu řízení (natož pak hrubou) nezpůsobuje.

[14] V této souvislosti je třeba také připomenout, že shodnou argumentaci jako v nyní projednávané věci uplatnili v řízení o kasační stížnosti již rodinní příslušníci stěžovatele, tj. matka a starší bratr stěžovatele v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Azs 236/2017, a otec stěžovatele v řízení vedeném pod sp. zn. 6 Azs 271/2017. Kasační námitky stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného vyhodnocení splnění podmínek přiznání doplňkové ochrany přitom byly Nejvyšším správním soudem shledány natolik obecné a nekonkrétní, že nemohly překonat práh meritorního přezkumu. K tomu je třeba dále poznamenat, že u stěžovatele z důvodu jeho věku nepřipadají v úvahu samostatné azylové důvody, ale pouze důvody odvozené od situace osob, na kterých závisí. Tyto okolnosti však již byly meritorně posouzeny v řízeních před krajským soudem (viz jeho rozsudky č. j. 32 Az 32/2016-39 a č. j. 33 Az 33/2016-35), přičemž v jeho postupu Nejvyšší správní soud žádná zásadní pochybení neshledal (viz usnesení tohoto soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 5 Azs 236/2017-38, a č. j. 6 Azs 271/2017-45).

[15] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele; proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[16] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[17] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně učinila v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým bylo písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovené zástupkyni za jeden úkon právní služby náleží 3.400 Kč. Jelikož je ustanovená advokátka plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 10 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně tak činí 4.114 Kč. Tato částka bude JUDr. Barboře Novákové vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu